

SALLY THORNE

İKİNCİ

İLK

İZLENİMLER

Çeviren

Bilgesu Yaprak

Taylor Haggerty için...

Bölüm 1

PROVIDENCE HUZUR VİLLALARI'NDA ön büro elemanı olarak çalışmanın “güzelliklerinden” biri, istesem de istemesem de (ki istemiyordum) hayat tarzım ve dış görünüşümün en ince detayına kadar yorumlanıyor olmasıydı. Providence sakinlerinden en sık duyduğum üç soru şöyleydi:

- Kaç yaşındasın? (Yirmi beş)
- Erkek arkadaşın var mı? (Yok)
- Neden yok? (Soranları asla tatmin etmeyen birtakım karmaşık sebepler yüzünden)

Bir defasında Bayan Whittaker'la kol kola girmiş, kaldığı eve giden ıslak patikada yürürken, “Bu hayatta erkek arkadaşın olmasından öte şeyler de var,” demiştim. “Burada sizlere yardım ediyor olmak, tam da benim istediğim şey.”

“Ruthie, doğru söylüyorsun, tatlım. Sen iyi bir çalışansın,” demişti. “Ama erkek arkadaşlar da hayatın çok güzel bir parçasıdır. Bir defasında aynı anda üç erkekle çıkmıştım.” Fayans zeminde tıkırdayan bastonunun yardımıyla villaya girdi. Yanlış anlamış olabileceğimi düşünüyordum ki omzunun üzerinden

bakıp ekledi, “Üçü de birbirinden haberdardı, o yüzden sıkıntı olmuyordu. Ah, Tanrım, çok yorucu bir şeydi. Gençlik hâlimden daha güzelsin, sen neden bunu denemiyorsun?”

Sorularımı bastırmaya çalışarak kapının eşiğinde duruyordum. Asıl merak ettiğim şeydi:

- Nasıl?

Bayan Whittaker seksen yedi yaşındaydı ve tahminen şu an bile benden daha aktif bir özel hayatı vardı. Bu diyaloga çok sık kafa yoruyordum.

Patronum Sylvia tekne tatilindeydi ve ben de yokluğunda onun manzaralı masasına geçmişim. Bir yandan bakım elemanlarına e-posta yazıyor, bir yandan da her gün öğleden sonra saat üçte içimde beliren melankoli dalgasıyla boğuşuyordum. Yoğurdumu tam da bu an için saklamışım. Bana ait olan masada geçici personelimiz Melanie Sasaki oturuyordu. İrade kavramından bihaber olduğundan, öğle yemeğini 10:30’da yedi. Yoğurdumu açtığım sırada midesinin guruldadığını duyabiliyordum.

Ümitsiz bir çıkışla sessizliği böldü, “Ruthie, senin hakkında düşünüyordum da...”

Düşünmemesini tercih ederdim. “Bakım elemanına yazdığım e-posta bitsin, öyle konuşalım.”

Kendini beğenmiş bir pislik gibi göründüğümü biliyordum ancak önümüzdeki iki ay boyunca ofis müdürü olarak işleri yürütebilmem için sessiz zaman politikası uygulamaya çalışıyordum. Sylvia buradayken, o bir şeyler yazdığı sırada asla konuşmazdım. Ya da bir şeylere tıkladığı sırada. Ya da konuşmayı o başlatmadığı takdirde.

Hey. Yıllardır hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Melanie ise muhtemelen genel anestezi altındayken bile konuşabilirdi. “Hadi sana bir buluşma uygulamasında profil oluşturalım.”

Kendi sessizlik kuralımı çiğneyerek, “Zaten bir profilim ol-

madığını nereden biliyorsun?” diye sordum. Bana takıldığının farkındaydım. Providence sakinleri bana karşı çoğunlukla acımasız derecede dürüst davranırlardı. Ama niyetleri her zaman iyiydi.

“Bir Instagram hesabın bile olmadığı düşünülürse, buluşma uygulamalarına girecek bir tip olduğunu pek sanmıyorum. Haksız mıyım?”

Değildi. “Önce şunu bitirmeme izin ver, Mel.” *Sessiz Zaman Kalkanları Devrede.*

Hangi Cehennemdesiniz şeklindeki bakım talebimi silip, *önceki e-postamda olduğu gibi*'ye dönüştürerek daha diplomatik bir şekilde güncelledim. Youtube'daki kendin yap videolarından öğrenebileceğim çok şey vardı.

E-postayı gönderdikten sonra, kişisel klasörümdeki “RUTHIE_PROFİL” başlıklı Word dosyasını buldum. Dosya geçmişine bakılırsa, geçtiğimiz sene garip bir yalnızlık duygusuna kapılıp otuz saniyeliğine de olsa internetten birileriyle tanışıp buluşma fikrine sıcak baktığım o kısa süreçten sonra bu dosyayı bir daha hiç açmamıştım. Belki o kadar da kötü değildi? Belki benim Bay Doğru'yu bulmamı sağlayacak bir profil için işe yarar bir taslak olabilirdi? Eğer Melanie gözlerini dikmiş bakıyor olmasaydı, parmaklarımın arasından okumak zorunda kalmazdım.

Seni Kiliseye Gönülden Bağlı Olan Ailemin Yanına Götürebilir Miyim?

Yaşlı bir ruhum var (ruhu 124 yaşında olan, 24 yaşında bir kadınum). Sadece bir kez doğrudan (o da oldukça kısa sürmüştü) penis gördüm ve bir tane daha görmek için uğraşacak kadar etkiliyici bulmadım (ki uğraşsam daha iyi olabilirdi sanırım). Hırkamin düğmelerini yanlış iliklemediğimde bunu bana söyleyebilecek, sabırlı ve sarmaş dolaş olmaya meyilli ruh eşimi arıyorum. Huzur Villaları'nda çalışıyor ve yaşıyorum. Görünüşe bakılırsa, yaşlılığımı da burada geçireceğim.

Pekâlâ, görünene göre güncellemem gereken tek bir şey vardı; artık ruhu yüz yirmi beş yaşında olan yirmi beş yaşında bir kadındım.

Melanie, "Bitmedi mi daha?" diye sordu sabırsız bir amir edasıyla.

Ekrandaki suç delilini sildikten sonra, "Sisteme girmeni istediğim yeni sakinimizin profili ne durumda?" diye karşılık verdim.

Melanie oyunbozanın tekiymişim gibi dudağını sarkıttı. "Neden gerçek yeteneğimi sergilememe izin vermediğini anlamıyorum. Özgeçmişime yazamadığım o gerçek yetenek." Dramatik bir etki vermek için bir süre duraksadı. "İnsanları aşkla buluşturmak. Şu karşında oturanın kim olduğunu bir anlasan, bu fırsatı asla tepmezdin."

Birinin kendine bu kadar güvendiğini görmek, sunduğu teklifi daha cazip kılıyordu. "Eh, aslında özgeçmişinde pek çok şey vardı."

Melanie kollarını havaya kaldırıp esnetti. "Eh, geçici işler evresinde olduğumu biliyorsun. Kusursuz işi bulana kadar her işi deniyorum. Aynı durum erkekler için de geçerli. Düşünmeden, hızla cevap ver: Âşık olmaya hazır mısın?"

"Evet." Kendimi tutamamıştım ve cevabımın bu kadar net olması küçük düşürücüydü.

Her gece güvenlik turlarımın bir parçası olarak Providence'ın batı ucuna dek yürür ve çöp konteynerlerini koruyan kepenklerin kilitli olup olmadığını kontrol ederdim. Kimsenin çöpleri çalmaya kalkışmayacağını biliyordum. Tel örgülere yaslanır, aşağıdaki şehrin ışıklarını izlerdim. Canımın içi ruh eşimin o sokak lambalarından birinin altında olabileceğini ama onu bulamayacak kadar korkak olduğumu bilmek kalbimi sızlatırdı. Eğer bir süre daha müdahale etmezsem, ağrıdan kurtulmak için kalbimi söküp atmam gerekebilirdi.

Her gece kilitleri kontrol ediyor, ışıklara bakıyor ve ruh eşimden özür diliyordum.

Melanie bana öyle bariz bir empatiyle bakıyordu ki telaşla ağızımdan çıkan cevabı hafifletmeye çalıştım. “Yani demeye çalıştığım, sonuçta herkes bir gün aşkı bulmayı...”

Durumu kurtarma çabamı durdurana dek, “Şışşt, şışşt, şışşt, şışşt...” diye tekrarladı. “Merak etme, sana yardım edeceğim.”

Melanie bizimle çalıştığı son üç-dört haftada en az dört ayrı randevuya çıkmıştı ve her biriyle de “Er Meydanı” diye adlandırdığı bir İspanyol meyhanesinde görüşmüştü. Her buluşmadan önce atkuyruğu formundaki uzun, siyah postişini takar ve iyi durduğundan emin olmak için her bir açıdan incelememi isterdi. Ve yine her buluşmadan önce, “olur da öldürülürse” diye, buluşacağı kişiyle ilgili bildiği her bilgiyi bir kâğıda yazıp bana bırakırdı. Benim şahitliğime mi güveniyordu? Gururlanmalı mıyım bilmiyordum.

Takvimimi kontrol ettim. Geleli sadece üç hafta olmuştu. Belki de onun gibi deneyimli bir uzmandan akıl alma fırsatını değerlendirebilirdim. Aşk hayatım konusunda bir tesisatçı rolü üstlenebilirdi. “Ee, senin profilinde neler yazıyor?”

Telefonu hep elindeydi. Ekranı bile bakmadan buluşma uygulamasını açtı. “Şöyle yazıyor: Yirmi iki yaşında, hiçbir şeyden pişmanlık duymayan, ilgi delisi, yarı Japon bir prensesim. Bana maceralar yaşatacak birini arıyorum. Tuhaf tipler, küçük penisliler, fakir erkekler ve çirkinler yazmasın.”

Bunlardan herhangi birinin benim için engel teşkil edeceğini kesin bir şekilde söyleyemezdim. “Ya ruh eşin bunlardan biriye? Fakir bir... çirkin ya da...” Masamdaki muza ve dudak nemlendiricime baktım. Dünya birçok değişkenle doluydu. Atkuyruğumun altındaki ensem terlemeye başlamıştı.

Başını salladı. “Değil. Ruh eşlerine inanıyor musun? Benim ruh eşim öyle biri olamaz.” Yüzünde, *Yaaaa...* der gibi bir ifadeyle beni süzdü. “Seni küçük gizli romantik!”

“Bana yardım etmene gerek yok, kendim halledebilirim.” Fikrimi değiştirmiştim ama artık çok geçti, Melanie bu hayır işine kendini çoktan kaptırmıştı bile.

Simli defterinde boş bir sayfa açtı. "İsim: Ruth Midona mı yazalım, Ruthie Midona mı?"

"Ruthie olsun." Hiç değilse Ruthie'yle kafiyeli daha az kelime vardı. Öğretmenler sınıftan çıktıkları zaman beni bir kara kutu gibi kullanırdı: Onlar yokken sessizce oturur, geri döndüklerinde de bir barut gibi patlayarak onların yokluğunda kimlerin konuştuğunu tek tek sayardım. O yüzden sınıftaki lakabım Barut Ruth'tu. Ben kiliseye giden, ikinci el ayakkabılar giyen kızdım. Sınıf arkadaşlarımdan ise midillileri ve JetSkileri vardı.

Melanie'nin de dikkati dağılmıştı. "Ah, mesaj geldi. Hımm, on üzerinden dört veriyorum. Bak, çük fotoğrafı." Ekranı bana çevirdi. Gerçekten de biri çükünü göndermişti. Kıyaslayabilmem için bir muza ya da dudak nemlendiricime ihtiyacım vardı. Cevap vermeden önce sırttı. "Böyle mesajlara zebra penisi fotoğrafıyla cevap veriyorum. Ellerinde bir ölçek bulunsun." Gönderdiği fotoğrafı da gösterdi.

On üzerinden onluk bir insan penisi nasıl olmalıydı? Aniden bu yüzden davalık olabileceğimizi fark ettim. İşyerinde penis fotoğrafları: Sylvia olsa öfkeden çıldırırdı. "Çalışmamız lazım. Birileriyle buluşacak zamanım yok." Sıkıcının S'si ile başlayan bir klasörle ilgilenmeye koyuldum.

"Dürüst olalım, kesinlikle zamanın var. On altı yıl boyunca burada çalışmayı nasıl başardın?"

"Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun acaba?" Bakışlarının kıyafetlerime kaydığını fark ettim. "Mel, altı yıldır buradayım. On altı değil."

"Sözleşmem Noel'e kadar. Ve kusura bakma ama bu bile bana sonsuzluk gibi geliyor." Sesinden kasvet akıyordu.

Verecek başka cevabım olmadığından, "İstersen fazladan yoğurdum var," dedim.

"Tanrım, evet, lütfen." Yoğurdun verdiği güçle devam edebildik.

"Yirmi beş yaşındayım," dedim. Bu gerçek nedense beni biraz utandırmıştı.

Şaşkın bir tavırla bir yandan yazıp bir yandan da, "Yirmi beş," diye tekrarladı. "Benden sadece üç yaş büyüksün, bu nasıl olur?" Derken söylediklerinin kulağa nasıl geldiğini fark etti ve "Ama harika bir cildin var," diyerek toparlamaya çalıştı. "Demek istediğim, tam bir yetişkinsin. Burayı yönetebiliyorsun."

Onun profil formatını kendime uyarladım. "Yirmi beş yaşında, birçok pişmanlığı olan, pek ilgi delisi olmayan bir köylüyüm."

Melanie gülerek kalemini masaya vurdu. Koyu renk gözleri eleştirel bakışlarla beni izliyordu. "İlgi delisi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bana bir bak."

"Bunun görüntüyle alakası yok." Melanie merhametli davranıyordu. Normal bir görünüşüm vardı ama süslü bir tip değildim. "Bir erkeğin seninle çok ilgilenmesini istemez misin? Sürekli mesaj atmasını, seni bir yerlere götürmesini, hediyeler almasını? Sürekli seni düşünen bir tip mi istersin yoksa sana biraz alan tanıyan birini mi?" Kısa bir aradan sonra, "Offf, pardon!" dedi. "Belki de kadınlarla ilgileniyorsundur, o da mümkün tabii!"

"Gerçekten emin değilim." Gözlerini kırıştırdığını görünce açıkladım, "Erkeklerden hoşlanıyorum. Ama bir erkeğin sürekli benimle ilgilenmesini ister miyim bilmiyorum."

(Yalan. Kesinlikle isterdim.)

(Sanırım.)

"Son sevgilin nasıl biriydi?"

"O..." Aklımdan çok dindar şeylerden başka bir şey geçmiyordu. Ellerimi dua eder gibi birleştirdim ve bunun yeterli olmasını umdum. "Uzun zaman önceydi."

Gözlerini kıstı. "Tam olarak ne kadar önce?"

Buna cevap vermem için çarımha gerilmem lazımdı. "Oldukça uzun zaman önce."

Eğer bu bir gençlik filmi olsaydı, bu noktada geçmişten birkaç sahne gösterirlerdi: Üzerimde balo elbisem, Adam adında

genç ve dindar bir çocukla dans ediyorum. Sonraki sahnede yarı çıplak bir hâlde, tek kişilik bir yatakta uzanıyoruz. Adam yüzü bana dönük, hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Eğer bundan daha kötüsü olamaz diye düşünüyorsanız bir de şunu dinleyin:

- Babam bir din adamıydı.
- Adam, sonraki sabah ona rehberlik etmesi için babama gitmişti.
- Danıştığı şey, benimle işlediği günahı.
- Evet.

Annem olanları duyduğunda yanıma gelmiş ve babamın “seçimlerim” yüzünden “derin bir hayal kırıklığına uğradığını” söylemişti. Belli ki bu çok büyük bir hayal kırıklığıydı çünkü o günden beri babamla doğru düzgün konuşmamıştık ve bir daha asla yanlış seçimler yapmamıştım.

“Flört sahnelerine geri dönmek istiyor.” Melanie bunu defterine not etti. “Tüm arkadaşlarımın profillerini ben oluşturdum, ablam Genevieve’inkini de. Düğününde fıstık yeşili bir nedime elbisesi giyeceğim. Bana teşekkür etmesi gerekirken verdiği karşılığa bak!”

Nişanlı bir abla mı? Melanie’nin gerçekten sağlam referansları vardı. Ama bu da bir gençlik filminin başlangıcına benziyordu ve böyle bir filmde oynamaya niyetim yoktu. “Lütfen benim onayım olmadan hiçbir şey paylaşma.”

“Merak etme,” dedi. Ona güvenmiyor oluşum kafasını karıştırmış gibiydi. Bu beni utandırdı. “Oldukça basit ev ödevlerinden oluşan bir program hazırlayacağız. Ta ki sen, Er Meydanı’nda seksi bir adam tarafından boynunun öpüleceği güne hazır olana dek. Öyle ilk yazanı da seçecek değiliz. Ben buradan gitmeden önce hayatında bir erkek olacak.”

Hayretle ona baktım. “Bu kesinlikle imkânsız.”

“Melanie Sasaki Metodu’nu uyguladığın sürece hiç de imkânsız değil.” Bu cümleyi de deftere ekleyip birkaç kez altını

çizdi. “Sasaki Metodu. Harika bir isim. Tıpkı bir kişisel gelişim kitabı adı gibi. Ya da bir Netflix dizisi.” İsim haklarını satmaya çoktan hazır gibiydi.

Bir şeyler için sabırsızlanan sadece o değildi, ben de seksi bir adam tarafından boynumun öpülmesi için sabırsızlanıyordum. Melanie sihrini konuşurup gittiğinde, yanımda beni öpmek isteyen biriyle birlikte kanepede yayılmış, en sevdiğim televizyon dizisi olan *Cennetten Gelen*’in Noel özel bölümünü izliyor olacaktım. Bu gerçekten de imkânsız mıydı?

Melanie, “Ee, Sasaki Metodu’nu uygulamaya var mısın?” diye sordu kocaman sıratarak. “Çok eğlenceli olacak.”

Uzun uzadıya kafa yormadan bir şeylere karar verebilen tiplerden değildim. “Biraz düşünsem olmaz mı?”

“Cuma günü mesai bitimine kadar bir cevap istiyorum.” Bugün pazartesiydi.

Bilgisayarına dönüp bir şeyler yazmaya koyuldu. Tam da bir mucizeye tanık olduğumu düşünürken –Melanie çalışıyordu– ekranımda cuma akşamı saat beş için bir toplantı talebi belirdi. Toplantı başlığı ise tabii ki Sasaki Metodu’ydu. Talebi kabul ettim. Konuşma henüz bitmemişti, sadece cuma gününe ertelenmişti.

Bölüm 2

YOĞURTLARIMIZI YEDİKTEN SONRA, Melanie yeni sakinimizin profilini sisteme girmeye başladı ama bu defa o çalışırken benim konuşuşum vardı. Güzel bir öğleden sonraydı. Ofisin açık kapısından, villalara uzanan bakımlı patika manzarasını görebiliyordum. Manzarada mükemmel çitler, zümrüt yeşili çimler ve gümüşü mavi bir gökyüzü vardı. “Sylvia’nın masasının manzarasına bayılıyorum.”

Melanie yazmayı bırakmadan cevapladı, “Onun yerine geçmek için can atıyorsun sanırım?”

Başım la onayladım. “Eğer çok büyük bir sıkıntı olmazsa, seve seve emekli olabileceğini söylüyor.” Sanırım demeye çalıştığı, işler ciddiye binmeden önce emekli olmak istediğiydi.

Prescott Geliştirme Şirketi (PGŞ), on sekiz ay önce Providence’ı satın almıştı. Aldıkları her yere gözcü ve amaca yönelik bir yenileme yapımlarıyla tanınıyorlardı. Providence’ı bir sağlık merkezine mi çevireceklerdi? Butik otele? Bir *reality* şov setine? Zaman geçti ama hiçbir şey olmadı. Ne gelip gittiler, ne aradılar, ne de bir yıkım ekibi gönderdiler. Derken sonunda PGŞ antetli kâğıdında bir kararname geldi: Tüm kira sözleşmeleri, gelecek sene 31 Aralık tarihinde eşzamanlı olarak bitirilecek şekilde değiştirildi.

Kira sözleşmelerindeki değişikliği açıklayan evrakları gö-

türdüğüm zaman (o efsanevi üç sevgili olayını anlatan) Bayan Whittaker, "Sorun değil," dedi. "O zamana kadar zaten ölmüş olacağım, tatlım. Kalemin var mı?" Sakinlerin tutumları ya keyifli bir umursamazlık ya da komplo teorilerine dayalı dedikodular şeklindeydi. Ailelerinden gelen aramalarda yöneltilen stresli sorulara hâlâ yanıt veremiyorduk. Önümüzdeki Noel'de ofisi boşaltmamız gerekebilirdi.

Yaptıkları bu mükemmel yatırımdan etkilensinler diye, PGŞ'ye düzenli olarak mali raporlarımızı ve topluma olan katkılarımız üzerine kaleme alınmış yazıların yer aldığı sevimli gazete kupürlerini gönderiyorduk. Fakat kurumsal babamız, pekiyilerle dolu karnelerimizi ve kusursuz bale resitallerimizi fark edemeyecek kadar meşguldü. Başarılı ama unutulmuş çocuklardık. Ve ben bunu dert etmiyordum.

Melanie bana doğru döndü, "Ah, bir scooter sesi duydum. Ben fark ettim, sen ilgilen."

"Görevlerinden biri de villa sakinlerine yardımcı olmak. Hatta en büyük görevin."

"Hepsi çok yaşlı ve tenleri neredeyse saydam durumda. Buna dayanamıyorum." Melanie ayağa kalktı ve elinde telefonla tuvalete gitti. Yardımcı olmak için dışarı çıktım.

Tiz bir ses, "Ödediğimiz onca para karşılığında şu kaplumbağalar hakkında bir şeyler yapmaları gerekirdi!" diye bağıyordu. Parlone kardeşler, tepeden aşağı bana doğru geliyorlardı. Daha baskın olan büyük kardeşin adı Renata'ydı. Geçenlerde doksansın bir yaşına basmıştı. Posta kutusuna bir tebrik kartı bırakmışım ve kartı paramparça edip bana geri göndermişti. Sorun değildi, bunu yapacağını biliyordum.

Agatha (Aggie), "Dikkatli ol, nesilleri tehlike altında," diye yanıtladı. Seksen dokuz yaşındaydı ve haklıydı: Nesli tükenmekte olan bu kaplumbağalar her yerdedi. Providence, gezegen genelinde en yüksek altın kaplumbağa nüfusuna sahip yerdirdi. Yavaşça ilerleyen kaplumbağaların yanından scooterlarıyla geçerken kalbim ağzıma gelmişti.

“Burada tehlike altında olan onlar değil, benim!” dedi Renata. “Şu kaplumbağalardan tarak yapmak istiyorum.” Yanıma ulaştıklarında durmak için fren yaptılar. Aggie’nin ön sepetinde duran radyoda bir Britney Spears şarkısı çalıyordu.

Renata eskiden bir moda editörüydü. Şeytan, adını bile bilmediğimiz markaları giyiyordu. Youtube’da, 1991 yılındaki bir defilede Karl Lagerfeld’in yüzüne “Weekend at Bernie’s!” diye bağırduğu bir videosu bile vardı. Karl da Fransızca olarak daha da kötü şeyler söylemişti ama Renata bunu bir zafer olarak görüyordu. *Yaratıcı bir cevap verememişti.*

SEKSİ Mİ, DEĞİL Mİ dergisi yayından kalkalı çok olmuştu ama Renata hâlâ tam olarak emekli sayılmazdı. Kıyafetleri ünlü markaların logolarıyla kaplıydı.

Kardeşi Aggie Parlone ise benim moda ikonumdu. Gri bir takım elbise, beyaz bluz ve siyah mokasenler giyerdi. Beyaz kısa saçları vardı ve oldukça zeki, şık ve mantıklı bir kadındı. Onunla çok iyi anlaşıyordum. Aggie sessiz bir tipti, gürültülü olan radyosuydu. Yerel radyo istasyonunun bir yarışması vardı: Eğer aynı şarkıyı gün içinde birden fazla çalarlarsa, bunu yakalayan dinleyiciye 10 bin dolar vereceklerdi. Aggie’nin paraya ya da sürekli kazanma peşinde olduğu ödüllerin herhangi birine ihtiyacı yoktu. Onun bağımlı olduğu şey çekilişler ve kazanma ihtimaliydi.

Yüksek sesle, “Var mı bir gelişme?” diye sordum.

Aggie müziğin sesini kısıtı ve bana birkaç zarf uzattı. Çoktan mühürlenmiş ve öğleden sonraki postaya hazırdılar. Zarflar, Yirmi Beş Kelimedede Anlat, On Kupon Topla ve Bu Yata Bir İsim Ver adlı yarışmalar içindi. Renata’nın alay edeceğini biliyormuş gibi, “Eh, ufak bir şey kazandım,” dedi dikkatli bir şekilde.

“Bir frizbi kazandı,” diye güldü Renata. “Hadi komşularımızla frizbi oynayıp kalça kemiklerimizi kıralım!”

Zihnimde beliren görüntüden kurtulmaya çalıştım. “Sizin

* Weekend at Bernie’s, iki beceriksiz karakterin başrolü paylaştığı bir film. Karl Lagerfeld de ikonik Weekender çanta koleksiyonu ile ünlü bir tasarımcıdır. -çn

için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Yardımcılarının yanlarında olmaması pek hayra alamet değildi.

Renata şeytani bir şekilde gülümsedi. "Yeni bir taneye ihtiyacımız var."

Neden söz ettiğini çok iyi biliyordum. "Phillip'e ne oldu?"

Sorumu duymazdan geldi ve güneş gözlüğünü asla beceremeyeceğim kadar havalı bir şekilde indirip Melanie'nin boş sandalyesine baktı. "Küçük ve sevimli Asyalı kölen nerede? Yoksa böyle söylemek politik doğruculuğa uymuyor mu? Ondan esinlenerek kendime güzel, siyah bir peruk sipariş ettim."

"Kesinlikle ona böyle hitap etmemelisin." Anladığından emin olana kadar göz temasını korudum. "Ama peruk meselesini duyunca gururu okşanacak. Kendisi tuvalette, sosyal medya hesaplarını incelemekle meşgul."

Renata'nın gülüşü tüylerimi ürpertiyordu. Bu, okul yıllarında popüler kızların attığı kahkahaların Providence versiyonuydu. "Zamane gençliği işte. Tuvalette, ait oldukları yerdeler. Keşke benim de Instagram'ım olsa."

"Denemek için çok mu geç kaldın?" Çaktırmadan insanı tahrik etmekte Aggie'nin üstüne yoktu. Konuşmaya dahil olduğu için minnettardım. Gün bitmeden, Renata'nun tuğla bir duvara yaslanmış pozunu yakalayıp sokak stili fotoğraflarını çekebileceğimden emindim.

Renata, bir dergi kapağındaymışım ve hiç de SEKSİ DEĞİL-MİŞİM gibi kısıtçı gözleriyle bana bakıyordu. Kuşların korkmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle, "Bugün çok yaşlı görünüyorsun, genç hanım. Noel için sana aldığım siperlik nerede? Böyle devam edersen cildin YAŞLILIK LEKELERİYLE kaplanacak," diye patladı. "Şu lekeli YAŞLI ELLERİME bak." Derken Renata radyoda çıkan şarkı üzerine, "Bu şarkı sabah da çalmıştı," dedi Aggie'ye. "Ara hemen."

Aggie not defterini kontrol etti. "Hayır, 09:09'da *Billie Jean*'i çalmışlardı. Bu çalan *Thriller*. Phillip'e ne yaptığını anlat ona."

Renata muzaffer bir edayla, "Onu şu korkunç kokan şaka kü-

lotlarından birkaç tane verdim ve onları ütölemesini istedim. Bu kadar basit bir isteğin bardağı taşıran son damla olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Aggie bıkkın bir ifadeyle, "Anahtarlarını aldı ve çekip gitti," dedi. "Çoğundan daha fazla dayandığı söylenebilir, tam iki buçuk gün."

Bazı insanlar eğlenmek için safariye çıkarken, Renata Parlone bambaşka bir av tercih ediyordu. Şarjör değiştirmek için, "Uzun zamandır gotik bir oğlanımız olmadı," dedi. "Sürekli olarak ölümlü olduğunu düşünen bir yardımcı hoşuma gider."

Dik durmaya çalışarak, "Bir anlaşmamız vardı," dedim. "Mantıklı bir ilan vereceğiz. Gidip getireyim." Sylvia'ya Parlone meselesini net olarak çözdüğümü söyleyebileceğim günün hayaliyle yaşıyordum.

Elimde dosyayla geri döndüğümde Renata, "Eski ilanı oku," dedi. "Sorunun ne olduğunu duymak istiyorum."

"Uygun pozisyon: Providence Huzur Villaları'nda yaşayan iki yaşlı kadın için sömürüye ve aşağılanmaya açık erkek asistan aranıyor."

Renata araya girdi, "Bu ilanın nesi var şimdi?" İki kardeş de scooterlarının tepesinde hafifçe sallanıyordu. *Thriller* çalarken sabit kalmayı kimse başaramazdı. Ben de içimdeki dans arzusunun bastırmaya çalışarak ağırlığımı bir sağ, bir sol ayağıma verip duruyordum.

"Cinsiyet ayrımcılığı yasadışı bir şey. Bu ilan sadece erkeklerle açık."

"Bir kadına patronluk taslamak istemiyorum. Devamını da oku," dedi ve bana patronluk taslamayı sürdürdü. Aggie derin bir empatiyle bana baktı.

Devam ettim: "Görevler, butiklerden alışveriş yapma, fastfood getirme ve canıgönülden dalkavukluk etmeyi kapsıyor. Yakışıklı adaylar bir adım önde olacak ama çok da seçici değiliz." Aggie'ye döndüm. "Bunun da yasal olduğunu sanmıyorum. Bu ilan size işe yarar bir yardımcı sağlamayacaktır. Şimdiye kadar sadece..."

Renata tekrar lafımı kesti, “Sadece gözaltları mosmor, bir deri bir kemik kaykaycı çocuklar bulmamızı sağladı. Düz vites araba kullanmayı ya da portakal soymayı beceremeyen, işe yaramaz çocuklar.”

Kendi hazırladığım ilan taslağını çıkardım. “Aranıyor: Providence Huzur Villaları’nda ikamet eden iki yaşlı ve aktif kadına yardımcılık yapacak, yaşlı bakımında tecrübeli bir bakıcı aranıyor. Görevler arasında ev işleri, geziler ve alışveriş yer alıyor. Ehliyet ve sabıka kaydı kontrolü gereklidir.” Renata’nın zehirli bakışları karşısında korkuyla sinmemek için büyük çaba harcıyordum. “Bu konuda anlaşmıştık.”

Aggie benim tarafımdaydı. “Ren, bence bu yeni ilanı denemeliyiz. Gerçekten bir şeyleri becerebilecek bir yardımcı iyi olacaktır. Çamaşır yıkamak, yatakları toplamak gibi. Senin tuhaf hobin yüzünden dağınık bir evde yaşamayı sürdürebilecek yaşı geçtim.”

Renata öfkeyle atıldı, “Anlaşmamıza göre, yaşlı ve zengin olduğumuzda...”

“O elli beş yıl önceydi,” diye araya girdi Aggie. “Erkek cinsinden intikamını aldın. Evet, etrafımızda genç insanlar olması eğlenceli bir şey. Ama ne temiz kıyafetimiz ne de temiz bardağımız var. Bırak da rahat bir hayat süreyim. Ellerim artık eskisi gibi değil.” Aggie’de periferik nöropati vardı ve bu sebeple parmaklarında uyuşma yaşıyordu.

Renata’nın ifadesi yumuşadı. “Son bir oğlan daha, sonra emekliye ayrılacağım. Bu defakini yıldırım için sağlam çaba harcayacağım.” Siperliğini düzeltti. “Sert bir içkiye ihtiyacım var. Ama bilin bakalım ne yok? İçkimi hazırlayacak genç bir oğlan! Lanet olsun.”

Aggie bana döndü ve pek de umutlu olmayan bir ifadeyle, “Belki sıradaki oğlanla ikramiyeyi kazanırsın,” dedi. “Sanırım kazanmak için denemek gerekiyor.”

“Gidip sizin için ilanı ayarlayacak ve sonra postanızı alacağım. İyi günler.” İçimde hâlâ bir nebze umut kalmış olmalıydı. Tam içeri dönmek üzereyken Renata beni durdurdu.

“Arabamıza yakıt koymak gerekiyor. Abur cuburumuz da bitti. Ayrıca bize akşam yemeği getirmen lazım – Tayland yemeği istiyoruz ama baharatlı olmayacak. Erişte ya da pilav istemiyorum. Çorba ya da hindistancevizi de. İçinde kişniş ya da nane de kesinlikle olmasın.”

O akşam tesis dışına çıkma fikri nabzımı yükseltmişti ama onları tepenin ortasında açlıktan ölmeye terk edemedim. “Bu gece biraz meşguldüm ama... pekâlâ.”

Renata güldü. “Sen? Bir pazartesi gecesi meşgulsün? Hadi oradan. Bak, bize güzelce hizmet et, ben de seni vasiyetime ekleyeyim.” (Sıkça başvurduğu bir taktikti. Kız kardeşiyle birlikte araya girip ikaz etmeye çalışsak da konuşmayı sürdürdü.) “Bize taze çiçekler getir, şık bir aranjman olsun. Ama zambak istemiyorum. Biri bana zambak getirdiğinde kendi cenaze törenimdeymişim gibi hissediyorum.”

Hangi çiçekleri getirdiğim takdirde azarlanacağımı gayet iyi biliyordum. Başımı göğe çevirdim ve içimden dua ettim: *Daha fazlasını kaldıracak gücüm kalmadı. Lütfen bize o aradığımız yardımcını gönder.*

Renata scooterıyla ilerlerken seslendi, “Sonra gel ve bana bir Instagram hesabı aç. Sonra da DVD oynatıcımızı tamir et.” Sesi gittikçe uzaklaşıyordu. “Sonra da birlikte bir DVD izleriz. Sonra da Aggie’nin kıyafetlerini yıkarsın ve sonra da...” (Bu noktada söyledikleri anlaşılabilir hâle gelmişti.)

Gece için tek planım, ofisten 127 adım uzaklıktaki evime yürümek, sıcak bir duş alıp *Cennetten Gelen*’i izlemektir. Ama görünen o ki dışarı çıkmam gerekecekti. Şansıma, yakıtı buraya sipariş etmek söz konusu değildi.

“Teşekkürler, Ruthie,” dedi Aggie. İçten içe imrendiğim o şık çantasından cüzdanını çıkarmaya uğraşıyordu. Kalın para tomarından iki yüz dolar çıkarıp uzattı. “Bu yeterli olur mu? Keşke yardımcımız sen olsaydın. Ama Sylvia buna asla izin vermezdi. Senin gibisini bulmak zor.”

Eğer Sylvia beni Parlone kardeşlerin hizmetine verse, bir haftada on yıl yaşlanırdım ki bu da 135 yaşında olacağım anlamına geliyordu. "Size düzgün birini bulacağım. Sizin evi çekip çevirebilecek birine ihtiyacınız var. Hayatınızı kolaylaştıracak birine." *Hem sizin hayatınızı hem de benimkini.* "Umarım Sylvia geri döndüğünde..."

"Merak etme. Ona mekânı harika yönettiğini söyleyeceğim." Aggie cüzdanından üçüncü bir yüz dolarlık banknot çıkardı. "Ren adına özür dilerim. Bu da senin teşekkür hediyen." Bakışlarını uzaklardaki kardeşine çevirdi ve hayatımda gördüğüm en güzel yüz dolarlık banknotu bana uzattı.

"Ah, teşekkür ederim ama buna gerek yok." Parayı geri vermeye çalışsam da cüzdanını çoktan çantasına koymuştu bile. Renata'nın hâlâ bağırarak bir şeyler söylediğini duyabiliyorduk. "Aggie, bu çok fazla."

"Sonuçta kurallara aykırı değil, alabilirsin. Git kendine hoş bir şeyler al." Üzerimdeki sade giysilere eleştirel değil, nazik bir bakış attı. Giydiğim her şey temiz ve iyi durumdaydı ama hepsi ikinci eldi. "Yirmi beş yaşında ol. Bu kadar genç olmak ne güzel olsa gerek. Bir daha kazanamayacağım tek ödül." Scooterıyla kardeşinin peşinden ilerledi.

Aldığım beklenmedik bahşisi cebime koyup ofise geçtim. Melanie masasına dönmüştü. Kulaklığı boynundan sarkıyordu ve ayakkabılarını çıkarmıştı. İş ilanı dosyasını önüne bıraktım ve Aggie'den aldığım zarfları posta bölümüne koydum.

"Bu ilanı birkaç günlüğüne yayınlayacak, sonra kaldırıp benim versiyonumu yükleyeceğiz. Sen halledebilir misin?" Melanie'yi bulmamızı sağlayan yerel işe alım merkezi, artık Parlone kardeşler için çalışmak istemiyordu. Taze erkek avı için ağıımızı internete atıyorduk. Bir sevgili bulma arzumu hatırlayıp yüzümü buruşturdum; ben de aynı şeyi mi yapacaktım?

"Tabii ki," dedi Melanie. "Şu yeni sakın kaydı konusunda sıkıntı yaşıyorum. Şuraya, sözleşme bitiş tarihi kısmına ne yazacağım?"

“Bütün kira sözleşmeleri önümüzdeki sene 31 Aralık'ta sonlanacak.”

Meraklı gözlerle bana baktı. “Ondan sonra ne olacak? Sözleşmeleri mi uzatacaksınız?” Bir süre düşündü. “Yoksa bunun sebebi onların... yani... yaşlı olmaları mı?”

“Hayır. Bu bizim yeni kurumsal politikamız. O tarihten sonra ne olacağını açıkçası biz de bilmiyoruz.” Arkama doğru uzandım ve Sylvia'nın, “PGŞ – GELİŞTİRME” etiketli dosyasını buldum. “Eğer yapacak işin kalmazsa, biraz bilgi edinmek için bunu okuyabilirsin. Ben yürüyüşe çıkıp birkaç sakini kontrol edeceğim.”

Melanie dosyayı açtı, sıkıcı olduğuna karar verdi ve “Sasaki Metodu'nu düşün,” dedi. “Karşılaşacağın ilk tatlı erkeğe gülümsemen gerektiğini düşün.”

Elimde lateks eldivenimle yerdeki kaplumbağaları yoldan uzaklaştırarak tepeyi çıkarken bunları uzun uzun düşündüm. Her bir kaplumbağaya sahte ve cilveli gülücükler attım. Geri dönüş yolumda, onlarla tekrar karşılaşacağımı biliyordum.

Kimse elimden gelenin en iyisini yapmadığımı iddia edemedi.

Bölüm 3

EMANET ALDIĞIM PIRIL PIRIL arabaya binip yola çıkma zamanım gelmişti. Bu macerada ihtiyacım olacak şeyler şunlardı:

- Havalı hırkam (üzerinde tilki ve mantar desenleri vardı)
- Her yanından saç tutamları fışkırmayan yeni bir topuz
- Fırçalanmış dişler ve pembe dudak parlaticısı
- Ve garip olsa da, biraz cesaret

Sıkı tutunun dostlar, vadiye çıkacağız ve... Tanrım, kimi kandırıyordum ki? Yol boyunca gerginlikten içim içimi yiyecekti. Bir defasında Parlonilerin arabasının fiyatını Googlelamıştım ve beynim, bir travma yaşamışçasına gördüğü miktarı ânında unutmuştu. Araziden ayrılmaktan nefret ediyordum. Ya bir şeyler olursa? Biri düşerse, bir boru patlarsa? Bir kaplumbağa bileğini burkarsa? Kendimi zorlayarak (o oldukça pahalı olan) motoru çalıştırdım. Ne kadar erken gidersem, en sevdiğim dizinin bu geceki bölümüne o kadar erken kavuşabilirdim.

Bunu kimseye söylememiştim ama en eski *Cennetten Gelen* çevrimiçi forumu olan *Cennetten Gelen Sensin'in* kurucularından biri idim. *Cennetten Gelen*; Papaz Pierce Percival, karısı Taffy,

çalışkan genç kızları Francine ve daima yaramazlık peşinde olan sekiz yaşındaki ikiz kız çocukları Jacinta ve Bethany'nin hayatlarını anlatan bir diziydi.

Dünya genelindeki hayranları olarak tüm diziyi forum kapsamında baştan izlediğimiz bir etkinlik yapıyorduk. Bu gece ikinci sezonun sekizinci bölümünü izleyecektik. Bu bölümde İncil kampında evlerini özlemekte olan ikizler, kızarmış bir marşmelovun üzerinde İsa'nın yüzünü görüyorlardı. Parlonilerin işlerini halledip döndüğümde, bölümü baştan izleyip bir tartışma başlığı açmam gerekiyordu.

Aklımda bu hedefle birlikte yolculuğa başladım. Vay canına. Dış dünyadaydım. Çok yoğun olmayan bir benzin istasyonunda arabanın deposunu sıvı altınla doldururken, arkası dönük duran genç bir adamı süzüyordum. Melanie'nin postişlerini utandıracak uzunlukta siyah saçları vardı. Böylesine parlak, ışıltılı saçların erkeklere bahşedilmesi ne acıydı. Eminim ne krem kullanması ne de kırıklarının aldirması gerekiyordu. Motosikletine yaslanmış duruyordu. Kendisine bahşedilmiş o emeksiz güzellik, rüzgârın etkisiyle zarifçe uçuşuyordu.

Varlığımdan haberi yoktu ve bundan memnundum.

Yirmili yaşlardaydı. Gergin cildi dövmelemlerle kaplıydı. İçlerinde bir akrep, bir çatal bıçak ve elmas bir yüzük görmüştüm. Sanki telefonda beklemeye alınmışken sıkıntidan yaptığı karalamalar için kâğıt yerine bedenini kullanmış gibiydi. Biraz daha incelediğimde bir kelebek dizisi, bir sustalı ve bir donut fark ettim. Sanatsal açıdan hoş bir manzaraydı. Bu adam bedenini önemsiz ve alakasız objelerin resimleriyle kaplama konusunda oldukça özenli bir iş çıkarmıştı.

Dövmelemlerin hiçbirisi renkli değildi ve kalem kutumu açıp her birini tek tek boyamak istiyordum. İşe, kolunun arkasındaki o kocaman açmış güllle başlayabilirdim. Aslında boya kalemleri yerine pembe rujumu da kullanabilirdim. Rujun eğimli ucu, her biri bir kadının öpücük izi boyutlarında olan taç yaprakları boyamak için idealdi.

İzlendiğini hisseden bir hayvan gibi başını çevirdi ama bana bakmadı. Tekrar arkasını dönene dek öylece beton zemine baktım. Elimi boynuma götürdüğümde, kalp atışlarımı tenimde hissedebiliyordum. Enteresan bir gelişmeydi bu: Demek bedenim yirmi beş yaşında olduğunun bilincindeydi.

Melanie şansımı deneyip bir erkeğe gülümsememi söylemişti. Kendime şöyle bir baktım. Annem bir defasında bana güzel baldırlarım olduğunu, arabanın camındaki yansımamın fena görünmediğini, hatta yüzümdeki ifadeyi biraz yumuşatırsam gayet güzel bile sayılabileceğimi söylemişti.

Bir erkek olduğumu hayal ettim. Oturduğumda bir tavuğunki gibi yayılmayan bir popoya sahip olmak nasıl bir duyguydu acaba? Eğer bir günlüğüne erkek olsam, ilk bir saatimi kan ter içinde kalana dek saman balyaları taşıyarak geçirirdim. Sonra bir penis görmenin önemli bir şey olup olmadığına karar verebilmek için, cesaretimi toplayıp fermuarımı açardım. Dakikalar geçiyor, Rolls-Royce yakıtı doymuyor ve genç adam hareketsiz bir şekilde oturmayı sürdürüyordu. Görünürde ikinci bir kask daha yoktu. Çantası o kadar doluydu ki fermuarı için endişelendim.

Arabayı kilitledim ve her bir kapıyı tek tek kontrol ettim. “Kapılar kilitli,” diye mırıldanarak kendimi ikna etmeye çalışıp ödeme yapmak için içeri girdim.

Renata’ya hangi çikolatadan almam gerektiğini düşünürken, görevlinin telefonda fısıltıyla konuştuğunu duydum. “Çalacağına eminim.”

Arabayı kontrol etmek için hızla pencereye koştum ama Dövmeli Adam bıraktığım yerde duruyordu. Aldıklarımı tezgâha koydum.

Görevli hâlâ telefonda’ydı, “On dakikayı geçti. Motorun deposunu doldurdu, parayı ödeyemiyor ve ne yapacağına karar vermeye çalışıyor.” Aldıklarımı kasadan geçirdi ve dudaklarını oynatarak kaç dolar tuttuğunu söyledi. “Evet. Kontağa dokunduğu anda polisi arayacağım.”

Tozlu pencerelerden dışarı doğru baktım. Adamın omuzla-

rının duruşundan ve yüzündeki o keskin, düşünceli ifadeden, berbat bir an yaşadığı anlaşılıyordu. Hayran gözlerle kıcına kilitlendiğimden bunu fark edememiştim. Hırsızlık meselesini düşündüm. Acaba gerçekten de hiç parası yok muydu? Bir defasında benzer bir duruma düşmüştüm. Evden ayrılalı birkaç hafta olmuştu ve kredi kartım sürekli hata veriyordu. Gözyaşlarımı tutmak için büyük çaba sarf ediyordum. Derken anaç bir kadın benim yerime ödeme yapmış ve gecenin karanlığında kaybolmuştu. Tek söylediği, “Sen de başkası için aynısını yap,” olmuştu.

Karmaya olan borcumu ödeme zamanı gelmişti. “Onun yerine ödeme yapacağım,” dedim. “Kaç dolar?” Cüzdanımdan o özel yüz doları çıkardım.

Görevli telefonu kapadı. “Yirmi dolar. Ne kadar da kibarsınız.” Bunu söyleme şekli pek de kibarmışım gibi hissettirmiyordu.

Arabaya varmak üzereydim ki görevli hoparlörden anons geçti: “İki numaralı pompa, lütfen İyilik Meleşine teşekkür et. Ödemen yapıldı ve artık gidebilirsin.”

Benzinlikte bizden başka müşteri olmadığından, gecenin karanlığında kaybolma şansım yoktu. Yine de denedim. Derken Dövmeli Adam arkamdan, “Çok teşekkür ederim, hanımefendi,” diye seslendi.

“Önemli değil.” Beceriksiz bir şekilde arabanın anahtarlarını ararken bir şeyleri düşürüp duruyordum. “Lafı olmaz.”

“Gerçekten kıcıımı kurtardınız – yani, popomu. Hayatımın en kötü gününü geçiriyorum.” Daha da yaklaştım. “Cüzdanımı bir yerlerde unutmuşum ama mutlaka bulacağım. Dünya sizin gibi İyilik Melekleri ile dolu. Eğer bana bilgilerinizi verirseniz, en kısa zamanda borcumu ödeyebilirim.”

“Hiç gerek yok,” dedim. Tam arkamdaydı. Esen rüzgârda, üzerindeki tişörtün kokusunu alabiliyordum. Ayağımdaki mokasenlere doğru baktığımda, yere düşürdüğüm şeyleri toparlayan dövmeli bir el gördüm.

“Sen de başkası için aynısını yap,” demeyecektim tabii ki. Kız

işi, saçma sapan bir şey olduğunu düşünürdü. Ama Melanie'ye anlatacak heyecan verici bir hikâyeye ihtiyacım vardı. Ona doğru döndüm.

Yerden topladığı çikolataları uzatıp, "Buyurun," dedi. Ona dönük olduğumu görünce şaşırılmıştı. Şöyle bir baktı ve keyifle ıslık çaldı. Yukarılarda bir yerlerden, "Aman Tanrım, mükemmel görünüyorsun," diye seslendi.

Acaba Melanie beni mutlu etmek için yakışıklı bir oyuncu mu tutmuştu?

"Siktir. Fazla iyisin." Cevap vermediğimi görünce devam etti, "Arkadan bakınca beni kandırmayı cidden başarmıştın." Saçlarını geri atarken bembeyaz dişlerini sergileyerek tatlı bir şekilde güldü. "Kostümlü partilere bayılırım. Ben de gelebilir miyim?" Güldüğünde, uzun ve kaslı bedeni titriyordu. Tek bir kahaıyla tüm kaslarını çalıştırabiliyor gibiydi. O kadar yakın duruyorduk ki bir an ne demek istediğini anlayamamıştım. Sonra neden söz ediyor olabileceğini sezdim.

"Pardon?"

Hayranlığını gizleme gereği duymadan göğsüme doğru bakıyordu. Bilgisayar kullanırken taktığım gözlüğüm, hâlâ boynumdaki zincire asılı hâlde göğsümde duruyordu. Tekrar kaha-kahaya boğulmadan önce, "Muazzam," dedi saygılı bir tavırla. "Altın Kızlar kostümü mü?"

"Hayır..."

"Tek eksiğin inci kolye ve bir baston. Şu büyükanne ayakkabılarına bak!" Bunu abartılı bir edayla söylerken, ayakkabısının ucuyla mokasenlerime dokunuyordu. "Kendine bir yaşlı kadın arabası bile bulmuşsun! Bütün detayları düşünmüşsün resmen!" Gülmekten gözünden gelen yaş sildi. "Tweety'deki büyükanne benziyorsun!"

Ciddi bir tavırla, "Kabalık etmene gerek yok," dedim ve aslında sadece, *Aynen, büyük bir partiye gidiyorum. Umarım bu kostümle birinci olabilirim*, demem gerektiğini fark ettim.

Muhtemelen gerçekten ihtiyacı olan birine yardım etmemiş-

tim. Dövmeye yaptırmak ucuz iş değildi ve bedenini kaplatmak bir servete mal olmuş olmalıydı. Alışılmadık tipteki motorcu pantolonunda birçok dikiş ve çapraz çizgi vardı ki bu da iyi bir el işçiliğinin eseri olduğunu gösteriyordu. İkinci el mağazalarından alışıktır gözlerim, cebindeki ufaklık logoyu fark etti: BALMAIN. Çok ama çok pahalı bir markaydı.

Dikkatle onu süzdüğümü fark etti ve muzip bir gülümsemeye, "Kaç yaşındasın peki?" diye sordu. "Yüzünü gerdirmiş, seksen yaşında bir kadın mısın?"

"Kaç yaşında olduğum seni hiç ilgilendirmez." Providence sakinlerine bir türlü veremediğim cevabı, dövmeli bir motorcuya mı vermiştim cidden? "Yakıtını ödedim çünkü zor durumda olduğun sandım. Ama pek de ihtiyacın olmadığını görebiliyorum."

"Babamı arayabilmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum." Çenesini kaşıdığı sırada, parmaklarında yazılı olan kelimeyi okumaya çalıştım ama başaramadım. "Normalde zor durumda kalmak için mesai saatlerini tercih ederim, böylelikle babam yerine asistanıyla konuşabilirim. Bu şekilde daha az vaaz dinlemeyi başarabiliyorum."

"Sana PayPal adresimi vereceğim. Sen geri ödediğinde, ben de gerçekten ihtiyacı olan birine yardım ederim." Adresi Parlonilerin fişine yazamazdım. Cebimde Sylvia'nın kartvizitlerinden biri vardı. Onun e-posta adresini karalayıp kendiminkini yazdım. Görevli içeriden bana doğru sırtarak başparmağını havaya kaldırdığında utançtan kıpkırmızı kesildim.

Avcuna bıraktığım kartviziti inceledi. "Huzur Villaları mı?" Gözleri parıldamıştı. Birkaç rengin birleşiminden oluşan gözleri tanıdık geliyordu ama bana kimi hatırlattığını çözemiyordum. Gülmemek için zor duruyor gibiydi. "Senin olayın ne gerçekten?" Kendimi arabaya atıp kapıları kilitledim. "Hey, bekle," diye bağırdı. Gaza bastım ve adamla özürlerini ardımda bıraktım. Tadım kaçmıştı. Gerçek dünyada iyi niyetle kalkışılan bir işin kötü sonuç verebilmesi ne komikti. Sanki güzel bir meyvenin çürüyüşünü hızlandırılmış çekimde izlemek gibi.

Yola çıkabilmek için trafikte bir boşluk beklerken, takip etmeye kalkışmaması için dua ederek dikiz aynama baktım. Avcunu alnına dayamıştı ki bu evrensel beden dilinde, *İşin içine sıçtım*, anlamına gelirdi. En azından ne yaptığını fark edebilmişti. Kalbimi kıran birçok kişi, bunu yaptığının farkına bile varmazdı. Yaptığım yirmi dolarlık yatırım bana neden Providence'ta kaldığımı ve internetin herkesten uzak güvenli bir köşesindeki o küçük forumda zaman geçirdiğimi hatırlatmıştı.

Dış Dünyaya Karşı Kalkanlarım Devredeydi.

MELANIE ARKAMDAN, "Bugün çok sessizsin," dedi. "Yanlış bir şey mi söyledim ya da?.."

Gelmesini beklediğim araba için gözlerimi otopark alanından ayırmadan, "Dün gece biraz kalbim kırıldı. Seninle ilgili bir durum değil," diye cevap verdim.

Parlonilerin işlerini hallettikten sonra onları kanepede, el ele uyurken bırakıp kendi evime döndüm. Yatak odama gidip aynanın karşısına geçtim. Elime aldığım ikinci bir ayna yardımıyla arkadan nasıl görüldüğüme baktım. Adam haklıydı: Birçok açıdan, yaşlı bir kadın gibi görünüyordum. Forumdaki yönetici arkadaşlarım Austin, JJ ve Kaitlynn'e yazdım. Grup konuşmamızda koro hâlinde öfkelerini kustular *-şerefsizce bak, bu çok KABA, tabii ki yaşlı filan değilsin!*- ama tesellileri çok da gerçekçi gelmiyordu çünkü hiçbirimiz henüz yüz yüze görüşmemiştik.

Melanie zarifçe, "Bildiğim tek bir şey varsa, o da senin iyi bir insan olduğundur, Ruthie," dedi. "Ve kalbinin kırılmasını asla hak etmiyorsun. Bana bunu kimin yaptığını söyle, ben de gidip onu öldüreyim."

"Tanımadığım ve bir daha asla karşılaşmayacağım biri." Saate baktım ve boğazımdaki yumruyu yok saymaya çalışarak, "Toplantıya odaklanmam lazım," dedim. "Keşke konunun ne olduğunu önceden bilseydim."

"Özür dilerim," dedi Melanie. "İşleri batırdığımı biliyorum."

Eğlence merkezinin dışındaki ampullerden birini değiştirmek için merdiven tepesindeyken, Melanie bana gelen bir aramayı not almıştı. Yazdığı tek şey şuydu:

- *Jerry Prescott*
- *Bu öğlen saat 3'te.*
- *Onarım ile ilgili bir şey?*

Dehşete kapılmış bir şekilde, "Jerry Prescott, Providence'ın sahibi," dedim. "Asistanıyla mı konuştun?" Başını iki yana salladı. "Prescott Geliştirme Şirketi'nin sahibiyse mi konuştun?! PGŞ? PGŞ?"

"Kibar bir adamdı," diye cevap verdi.

Her şeyi denemiştim –ofiste karanlık bir ortam yaratıp doğaçlama bir hipnoz seansı yapmayı bile– ama Melanie başka hiçbir şey hatırlamadığına yemin ediyordu. Jerry'nin asistanı da aramalarıma dönüş yapmamıştı.

Bir motosiklet park alanına girdi.

"Hayır." Kiralık bir araba bekliyordum. Motorcu kaskını çıkardı, başını salladı ve ofise doğru baktı. O olağanüstü saçları nerede görsem tanırdım.